

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Novotné v právní věci žalobců **a) A.H.**, nar. XXXXX a **b) H.H.**, nar. XXXXX, oba bytem XXXXX, oba zastoupeni JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem v Brně, Lidická 57, proti žalovaným **1. F.B.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX a **2. I.B.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, oba zastoupeni Mgr. Radkou Ježovou, dříve Hubenou, advokátkou se sídlem ve Vyškově, Dobrovského 1, o zaplacení částky 400.872,-Kč s přísl., o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 7.5.2008 č.j. 3 C 12/2008-273,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích I., III. a IV. **potvrzuje.**
- II. Žalobci a) a b) jsou povinni nahradit společně a nerozdílně žalované 2) náklady odvolacího řízení v částce 27.804,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radky Ježové, advokátky se sídlem ve Vyškově, Dobrovského 1.

O d ů v o d n ě n í

Shora v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl Okresní soud ve Vyškově výrokem I. žalobu, jíž se žalobci a), b) domáhali proti žalované 2. zaplacení částky 400.872,-Kč s úrokem z prodlení v tomto výroku konkrétně citovaným. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že proti žalovanému 1. se řízení zastavuje. Výrokem III. byla žalobcům a), b) uložena povinnost nahradit společně a nerozdílně žalovanému 1. náklady řízení ve výši 78.427,-Kč a žalované 2. rovněž ve výši 78.427,-Kč, oběma do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní

zástupkyně žalovaných. Výrokem IV. bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů zálohovaných státem jsou žalobci a), b) povinni společně a nerozdílně zaplatit ČR-Okresnímu soudu ve Vyškově částku 1.166,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokům I., III. a IV. podali odvolání oba žalobci. Dle jejich názoru spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně na nesprávném právním posouzení věci, neboť ústředním problémem celého sporu je otázka platnosti smlouvy o nájmu ze dne 11.12.1992 uzavřené mezi Městským úřadem Vyškov, zastoupeným realitní kanceláří ve Vyškově, Pivovarská 2 a prodejnou Alfa-lahůdky, polotovary, zastoupenou F.B.. Předmětem smlouvy o nájmu byly nebytové prostory o rozloze 105 m² v objektu na Masarykově náměstí č. 44 ve Vyškově. Nejvyšší soud ČR se k otázce platnosti této smlouvy již vyslovil a konstatoval, že nájemcem je žalovaná 2, žalobci proto vzali v dalším řízení zpět žalobu proti žalovanému 1. Nadále zastávali názor, že tato smlouva o nájmu je absolutně neplatná, poněvadž postrádá předchozí souhlas národního výboru, resp. obecního úřadu. Soud prvního stupně však dospěl k závěru, že souhlas obecního úřadu k předmětné smlouvě dán byl, s čímž žalobci nesouhlasí. Z provedených důkazů naopak dle žalobců vyplývá, že podání k obecnímu úřadu za účelem udělení souhlasu obce s pronájmem nemovitostí učinila osoba, která k tomu nebyla oprávněna, a to žalovaný 1., nájemní smlouva však byla uzavřena mezi Městem Vyškovem a žalovanou 2. Pokud soud prvního stupně rozhodl, že předchozí souhlas obecního úřadu k uzavření předmětné smlouvy o nájmu dán byl, o tento souhlas nebylo požádáno nájemcem a nejasné podání, které bylo soudem prvního stupně vyloženo jako žádost o vyslovení souhlasu s uzavřením smlouvy o nájmu, podala neoprávněná osoba, a to sice žalovaný 1., který se však nikdy nestal nájemcem, ani neměl k tomuto úkonu písemnou plnou moc od žalované 2. - nájemkyně. Žalobci rovněž namítali, že při rozhodování o nákladech řízení mezi účastníky se soud prvního stupně dopustil chyby, neboť vycházel pouze mechanicky z výsledku řízení a nevzal v potaz příčinu vzniku soudního sporu, ani důvody jeho dlouhodobého trvání, které především způsobilo nárůst nákladů řízení. Žalobci po celou dobu poukazovali na neurčitost smlouvy o nájmu, kdy původcem této nepřehledné situace je především žalovaný 1. a jsou tak de facto trestáni za to, že žalovaní nedostáli svým právním povinnostem. Dle jejich názoru by tedy mělo být o nákladech řízení mezi účastníky rozhodnuto za použití § 150 o.s.ř. Navrhli proto, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že žalobě bude vůči žalované 2. zcela vyhověno a žádnému z účastníků nebudou přiznány náklady řízení.

Žalovaní 1. a 2. se k odvolání žalobců písemně nevyjádřili, v rámci odvolacího řízení navrhli potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného v odvoláním napadených výrocích, neboť se zcela ztotožňují se závěry soudu prvního stupně ohledně posouzení platnosti předmětné smlouvy o nájmu.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací posoudil odvolání žalobců jako včas podané, k tomu oprávněnými osobami a směřující proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a § 204 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném od 1.4.2005), přezkoumal v intencích odvolání žalobců rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ve vztahu mezi žalobci a žalovanou 2. a v souvisejících výrocích III. a IV. o nákladech řízení mezi účastníky navzájem a nákladech řízení státu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalobců není důvodné.

Odvolání žalobců mělo suspenzivní a devolutivní účinky ve vztahu mezi žalobci a žalovanou 2. k výrokům I., III., IV. rozsudku soudu prvního stupně (§ 206 odst. 1 o.s.ř.). Podaným odvoláním nebyl dotčen výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo řízení ve vztahu mezi žalobci a žalovaným 1. ve věci zastaveno, tento nabyl samostatně právní moci

a nestal se předmětem přezkumu odvolacího soudu. Odvolací důvody, o něž žalobci opřeli své odvolání, lze podřadit pod ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř., tzn., že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti, zakládající odvolací důvod ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly odvolateli tvrzeny a odvolací soud je ze spisu ani nezjistil.

Z obsahu předloženého spisu Okresního soudu ve Vyškově sp.zn. 3 C 12/2008 bylo odvolacím soudem zjištěno, že žalobou podanou dne 4.10.1995 se žalobci domáhali po žalovaném 1. a následně po přistoupení do řízení i po žalované 2. zaplacení částky 408.354,60 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení, které žalovaní získali na jejich úkor v době od května 1996 do dubna 1998 užíváním nebytových prostor v domě žalobců na Masarykově nám. 44 ve Vyškově bez platné nájemní smlouvy. Žalobci namítali, že smlouva o nájmu uzavřená dne 11.12.1992 mezi Městským úřadem Vyškov, zastoupeným realitní kanceláří 2, Pivovarská 2, Vyškov a prodejnou Alfa-lahůdky-polotovary, zastoupenou žalovaným 1. a týkající se nebytových prostor o rozloze 105 m² v domě žalobců je neplatná, neboť Městský úřad ve Vyškově v době uzavření smlouvy nebyl vlastníkem nemovitostí, v nichž se nebytové prostory nacházejí a rovněž namítali, že není zřejmé, který subjekt při uzavírání nájemní smlouvy za pronajímatele jednal a zda k tomu měl příslušné oprávnění. Žalovaní trvali na zamítnutí žaloby, neboť dle jejich názoru byla smlouva uzavřena na základě shodného projevu vůle smluvních stran, v dobré víře, nikoliv v tísní za nápadně nevýhodných podmínek, a to na dobu určitou od 14.4.1993 do 14.4.1998 při sjednání ročního nájemného ve výši 60.100,-Kč (+ 24.000,-Kč záloha na otop), které bylo splatné čtvrtletními splátkami ve výši 21.025,-Kč. Takto sjednané nájemné bylo žalovanou 2. řádně hrazeno, a to nejprve na účet původního pronajímatele - Města Vyškov a poté, kdy nemovitost, v níž se předmětné nebytové prostory nacházely, získali žalobci, bylo nájemné ze strany žalované 2 řádně hrazeno žalobcům, kteří jej po celou dobu přijímali. Žalobci se stali vlastníky nemovitosti uzavřením kupní smlouvy dne 31.10.1994 s Městem Vyškov a vstoupili tak do práv a povinností původního pronajímatele. Dle jejich názoru je však nájemní smlouva ze dne 11.12.1992, na základě níž žalovaní v nebytových prostorách podnikali, absolutně neplatná a žalovaným vzniklo bezdůvodné obohacení tím, že nebytové prostory v domě žalobců užívali bez právního důvodu, přičemž výši obvyklého nájemného v místě a čase odpovídajícího předmětným nebytovým prostorám je nutno zjistit znaleckým posudkem.

Soud prvního stupně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 21.12.2001, kterým uložil povinnost žalované 2. zaplatit žalobcům požadované bezdůvodné obohacení, neboť dospěl k závěru, že to byla právě ona, která v předmětných nebytových prostorách od uzavření nájemní smlouvy podnikala jako fyzická osoba na základě živnostenského oprávnění, až do 14.4.1998, kdy nemovitosti dobrovolně vyklidila. Smlouvu o nájmu uzavřenou dne 11.12.1992 posoudil soud prvního stupně jako absolutně neplatný právní úkon, neboť jako pronajímatel je zde označen Městský úřad ve Vyškově, který nemůže nabývat práva a povinnosti a rovněž označení nájemce ve smlouvě (prodejna Alfa-lahůdky, polotovary, zastoupená p. F.B.), je natolik neurčitě, že lze pochybovat o tom, že pronajímatel věděl, s kým skutečně smlouvu uzavírá. K odvolání všech účastníků řízení rozhodoval Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17.1.2005 č.j. 17 Co 291/2002-166 tak, že rozsudek soudu prvního stupně změnil a uložil oběma žalovaným povinnost zaplatit žalobcům bezdůvodné obohacení, když naopak dospěl k závěru, že nejasnosti smlouvy o nájmu nebytových prostor v označení jejich účastníků jsou odstranitelné výkladem a že tudíž jde o platný právní úkon. Na straně pronajímatele při uzavírání smlouvy vystupovalo Město Vyškov a smlouva byla podepsána dle komisionářské smlouvy J.Z. (resp. realitní kanceláří J.Z.) a druhou smluvní stranou smlouvy byl žalovaný 1. F.B., označený obchodním jménem, pod kterým měla být činnost v prodejně provozována.

Účastníkům smlouvy bylo tedy zcela jasné, a je to zřejmé i z jejich dalšího chování, mezi kterými stranami byla smlouva uzavřena. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podali žalobci dovolání, o němž rozhodl Nejvyšší soud ČR rozsudkem z 20.11.2007 sp.zn. 33 Odo 1078/2005, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Brně ve výrocích, jimiž byla zamítnuta žaloba, aby žalovaní zaplatili společně a nerozdílně žalobcům částku 400.872,-Kč s přísl., a v souvisejících výrocích o nákladech řízení účastníků a státu, zrušen a věc vrácena Okresnímu soudu ve Vyškově k dalšímu řízení. Dovolací soud dospěl ke stejnému závěru jako soud odvolací, že za pronajímatele Město Vyškov uzavřel smlouvu o nájmu J.Z., majitel realitní kanceláře č. 2 ve Vyškově, aniž byl k tomu vybaven plnou mocí. Jedná se o tzv. nezmocněné jednatelství a tento úkon je pro zmocnitele závazný jen v případě, že jej dodatečně schválí. Na dodatečné schválení pak lze usuzovat z konkrétních okolností případu, např. z okolností, že pronajímatel od nájemce přijímal ve smlouvě smluvené nájemné. Na rozdíl od soudu odvolacího však dovolací soud učinil závěr, že účastníkem smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 11.12.1992 na straně nájemce nebyl žalovaný 1., který předmětnou provozní jednotku v roce 1991 vydražil, nýbrž to byla žalovaná 2., která se následně jako nájemkyně chovala, řádně hradila sjednané nájemné a v pronajatých nebytových prostorách podnikala. Soud prvního stupně v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem ČR vzal za prokázáno, že nesprávné označení účastníků smlouvy o nájmu uzavřené dne 11.12.1992 nezpůsobuje neplatnost této smlouvy, neboť z obsahu smlouvy i okolností, za nichž byla smlouva uzavřena je zřejmé, že pronajímatelem byl právní předchůdce žalobců Město Vyškov a nájemcem žalovaná 2.

Po objasnění otázky platnosti smlouvy o nájmu nebytových prostor citované shora žalobci uplatnili další námitku neplatnosti této smlouvy, a to z důvodu absence souhlasu obecního úřadu podle § 3 odst. 2 a 4 zák. č. 116/1990 Sb. s poukazem na to, že žalovaná 2. o předchozí souhlas nepožádala a pokud požádal žalovaný 1., kterému byl souhlas udělen radou Města Vyškova, je to v rozporu se zákonným požadavkem souhlasu „národního výboru“. Odvolací soud má v tomto směru ve shodě s prvoinstančním soudem za nepochybně prokázáno (z listinných důkazů ve spise založených), že Městský úřad ve Vyškově-odbor služeb na schůzi městské rady konané dne 3.12.1992 k projednání žádosti o prodloužení nájemní smlouvy pro provozovnu polotovary-lahůdky na Masarykově nám. 44 ve Vyškově předložil žádost pana F.B. o prodloužení nájemní smlouvy, neboť ta končí v dubnu 1993 a Městský úřad doporučuje schválit prodloužení nájemní smlouvy na dalších 5 roků. Městská rada následně žádost žalovaného 1. o prodloužení nájemní smlouvy usnesením ze dne 3.12.1992 č. 242-04 schválila.

Dle ust. § 3 odst. 2 a 4 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ve znění účinném do 2.12.1999 (ve znění před novelou učiněnou zákonem č. 302/1999 Sb. s účinností od 3.12.1999), se nebytové prostory pronajímají k účelům, ke kterým jsou stavebně určeny. Místnosti určené k provozování obchodu a služeb lze pronajímat jen po předchozím souhlasu národního výboru. Pokud národní výbor do 15-ti dnů od obdržení žádosti nerozhodne, má se zato, že souhlas byl udělen. Pokud je smlouva uzavřena bez souhlasu národního výboru, je neplatná.

Zákon č. 116/1990 Sb., ve znění do 2.12.1999, výslovně neurčoval, který subjekt je oprávněn, resp. povinen požádat o udělení souhlasu obce s pronájmem místností určených k provozování obchodu a služeb, tzn. zda tak má učinit pronajímatel nebo nájemce. Z toho, že má jít o souhlas předchozí a že budoucí nájemce nemá k nebytovým prostorům zpravidla žádný vztah, lze dovodit, že žádost bude podávat především pronajímatel (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Odo 1356/2005). Vycházeje z ust. § 3 odst. 2 věta druhá a odst. 4 zákona č. 116/1990 Sb., ve znění před novelou učiněnou zák.č.302/1999 Sb., je nutno dovodit, že

smlouva o nájmu nebytových prostor uzavřená před 3.12.1999 bez předchozího souhlasu příslušného správního orgánu je absolutně neplatná.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení dospěl odvolací soud shodně jako soud prvního stupně k závěru, že to byl žalovaný 1., který požádal Městský úřad ve Vyškově o souhlas s prodloužením nájemní smlouvy ze dne 11.12.1992 na předmětné nebytové prostory, tj. pro provozovnu polotovary-lahůdky na Masarykově nám. 44 ve Vyškově a Městský úřad ve Vyškově-odbor služeb doporučil schválit prodloužení této nájemní smlouvy uzavřené do dubna 1993 na dalších pět roků. Městská rada ve Vyškově poté prodloužení nájemní smlouvy schválila. Je nepochybné, že schválení smlouvy o nájmu nebytových prostor určených k provozování obchodu a služeb nebylo v daném případě učiněno předchozím souhlasem národního výboru, nýbrž se jednalo o dodatečné schválení prodloužení doby trvání již existující platně uzavřené nájemní smlouvy. Tato absence souhlasu příslušného správního orgánu před uzavřením smlouvy o nájmu, tj. před 11.12.1992, činí tuto smlouvu absolutně neplatnou ve smyslu ust. § 3 odst. 2 věta druhá a odst. 4 zák.č. 116/1990 Sb. S účinností od 3.12.1999 zákonem č. 302/1999 Sb. bylo toto ustanovení zrušeno, přičemž této novelizaci nelze přiznat zpětnou účinnost. V projednávané věci není sporu o tom, že nebytové prostory nacházející se v nemovitosti ve spoluvlastnictví žalobců na Masarykově nám. 44 ve Vyškově byly žalovaným, resp. žalované 2. pronajaty k provozování obchodu a služeb a že žalovaný 1. sice požádal o souhlas Městský úřad ve Vyškově, jednalo se však o souhlas s prodloužením trvání nájemní smlouvy. Příslušným správním orgánem bylo jeho žádosti vyhověno a souhlas obce s dalším trváním nájemní smlouvy byl dán.

Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 718/2003 a sp.zn. 28 Cdo 1364/2001, v nichž dovolací soud dospěl k závěru, že posouzení smlouvy o nájmu nebytových prostor jako neplatné pro nedostatek předchozího písemného souhlasu obecního úřadu podle ust. § 3 odst. 2 a 4 zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor ve znění před novelou č. 302/1999 Sb., je v rozporu se zásadou rovnosti účastníků občanskoprávních vztahů. Na tomto právním závěru Nejvyššího soudu ČR nemá odvolací soud důvodu ničeho měnit. Listina základních práv a svobod (vyhlášená pod č. 2/1993 Sb.) poskytuje ve svém čl. 11 odst. 1 ochranu vlastnickému právu, přičemž ust. § 123 občanského zákoníku blíže vymezuje obsah vlastnického práva jako oprávnění předmět vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním. Nakládáním s předmětem vlastnictví se rozumí i jeho smluvní přenechání jiné osobě do nájmu. Uvozovací ústavní zákon k Listině (č. 23/1991 Sb.) uvádí v § 1 odst. 1, že výklad a používání ústavních a jiných zákonů, jakož i dalších právních předpisů, musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod. Jak již bylo řečeno, zákon o nájmu a podnájmu nebytových prostor v § 3 odst. 2 omezil, a to pod sankcí neplatnosti právního úkonu, dispoziční vůli účastníků nájemní smlouvy k prostorám, v nichž má být v souladu s jejich stavebním určením provozována obchodní činnost, předchozím souhlasem obecního úřadu. Toto omezení zrušil až zákon č. 302/1999 Sb. ke dni 3.12.1999. V posuzované věci došlo ke sjednání nájemní smlouvy mezi účastníky, resp. mezi právním předchůdcem žalobců a žalovanou 2. (jak již dovodil Nejvyšší soud ČR) dne 11.12.1992, tedy s podstatným odstupem před účinností zmíněné novelizace zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Za takového právního stavu bylo nutno vycházet z čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož zákonná omezení zákonných práv a svobod (mezi které ochrana vlastnického práva patří) musí platit stejně pro všechny případy splňující stanovené podmínky.

Podle výkladu relevantních ustanovení dovolacím soudem (např. v rozhodnutí sp.zn. 31 Cdo 1895/2002, 33 Odo 568/2006) platí ve vztahu k podmínce souhlasu obecního úřadu s nájemní smlouvou k nebytovým prostorám sjednanou za účelem provozování obchodu a

služeb dvojí právní režim, rozlišuje se právní úprava před nabytím účinnosti zákona č. 302/1999 Sb. a poté. Nelze však nalézt rozumný důvod, proč by měl být pro období před uvedenou novelizací tolerován takový právní stav, jenž umožňoval omezit vlastníkovu vůli k přenechání předmětu vlastnictví do nájmu úředním souhlasem. Článek 4 odst. 3 Listiny o stejné míře zákonných ustanovení je žádoucí aplikovat tím spíše, že ust. § 3 odst. 2 zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor se stalo brzy po nabytí účinnosti tohoto zákona fakticky překonaným (obsoletním), neboť přijetím živnostenského zákona č. 455/1991 Sb. došlo v oblasti podnikání ke kompetenčnímu přesunu na živnostenské úřady a sdělení právního titulu umožňujícího podnikat v provozovně nebylo vyžadováno. Zákon č. 302/1999 Sb. tedy jen odstranil ze zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor ustanovení, které se již v mezidobí stalo bezpředmětným a nadbytečným.

V zájmu rovnosti účastníků nájemního vztahu k nebytovým prostorám s obchodním určením tedy není důvodu pro aplikaci ust. § 3 odst. 2 zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor ve znění účinném do 3.12.1999 s případným následkem neplatnosti nájemní smlouvy. Není v souladu s citovanými ústavními zárukami, aby se pro nedostatek zcela nadbytečného úředního souhlasu odpíraly účinky smluvního vztahu, který účastníci považovali za platně uzavřený a na jehož základě již jednali. Tím by se bez zásadního důvodu zpochybnila právní jistota účastníků posuzovaného právního vztahu. V projednávané věci proto odvolací soud nepřisvědčil námitce žalobců (s níž navíc přicházejí až po rozhodnutí odvolacího i dovolacího soudu, který se zabýval posouzením neplatnosti nájemní smlouvy z hlediska označení jejich účastníků) a na rozdíl od žalobců je shodně s prvoinstančním soudem názoru, že smlouva o nájmu nebytových prostor uzavřená dne 11.12.1999 mezi právním předchůdcem žalobců (Městem Vyškov) a žalovanou 2., není absolutně neplatná pro nedostatek předchozího souhlasu příslušného správního orgánu. Jak již bylo uvedeno výše, příslušný správní orgán dal souhlas s prodloužením trvání této nájemní smlouvy a pokud byl navíc pronajímatelem předmětných nebytových prostor správní orgán, (Město Vyškov), který by měl sám sebe před uzavřením nájemní smlouvy žádat o souhlas, jeví se tato podmínka platnosti nájemní smlouvy zcela formalistickou a v rozporu se zásadou rovnosti účastníků občanskoprávních vztahů shora nastíněnou. Závěr soudu prvního stupně o platnosti smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 11.12.1992 je správný a pokud žalovaná 2. na základě této smlouvy řádně plnila své povinnosti nájemce, tj. platila dohodnuté nájemné, nejprve Městu Vyškov (právnímu předchůdci žalobců) a následně žalobcům, kteří tyto platby od žalované 2. bez výhrad přijímali, a to do dubna 1998, kdy žalovaná 2. předmětné nebytové prostory dobrovolně vyklidila. Pokud se žalobci podanou žalobou domáhali vydání bezdůvodného obohacení, resp. náhrady za užívání nebytových prostor v jejich spoluvlastnictví žalovanou 2. bez právního důvodu za období od května 1996 do dubna 1998 ve výši 400.872,-Kč s příslušenstvím, je jejich žaloba nedůvodná a soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobu zamítl.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném výroku I., kterým byla žaloba žalobců proti žalované 2. o zaplacení částky 400.872,-Kč s příslušenstvím zamítnuta, jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil včetně souvisejících výroků III. o nákladech řízení mezi účastníky, když náklady řízení úspěšné žalované 2. byly soudem prvního stupně vyčísleny ve správné výši (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) a žalovanému 1. byly rovněž správně přiznány náklady řízení (§ 146 odst. 2 věta první o.s.ř.), neboť ve vztahu vůči němu žalobci procesně zavinili zastavení řízení. Správně soud prvního stupně rozhodl výrokem IV. i o náhradě nákladů řízení státu, když neúspěšným žalobcům uložil povinnost nahradit dle § 148 odst. 1 o.s.ř. státu náklady řízení představující vyplacené znalečné po odpočtu složených záloh.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., podle nichž úspěšné žalované 2. přísluší právo na náhradu nákladů odvolacího řízení spočívajících v odměně za právní zastupování ve výši 45.320,-Kč dle § 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb. ve znění vyhl.č. 277/2006 Sb. (z předmětu odvolacího řízení 400.872,-Kč), kterou je však nutno dle § 18 odst. 1 cit.vyhl. snížit o 50 % na částku 22.660,-Kč, neboť zástupkyně žalované 2. učinila v odvolacím řízení pouze jediný úkon právní služby, a to účast na jednání před odvolacím soudem dne 1.6.2009. K tomuto úkonu právní služby přísluší paušální částka 300,-Kč jako náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění vyhl.č. 276/2006 Sb. a cestovné zástupkyně žalované 2. k odvolacímu jednání v částce 405,-Kč z Vyškova do Brna a zpět, tj. 76 km osobním automobilem Volkswagen AG SPZ XXXXX při průměrné spotřebě 5 l motorové nafty na 100 km a ceně pohonných hmot 28,50 Kč za 1 litr dle § 157 odst. 4 zák.č. 262/2006 Sb., zák. práce ve spojení s vyhl.č. 451/2008 Sb. K této odměně a náhradám hotových výdajů je nutno připočíst i 19 % DPH (§ 137 odst. 3o.s.ř.), neboť předloženým osvědčením o registraci vydaným Finančním úřadem ve Vyškově zástupkyně žalované 2. prokázala, že je plátkyní DPH. Celkové náklady odvolacího řízení úspěšné žalované 2. činí částku 27.804,-Kč, k jejímuž zaplacení zavázal společně a nerozdílně odvolací soud neúspěšné žalobce tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku shora.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu je přípustné dovolání, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.). Dovolání je možno podat k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Brně dne 8. června 2009

JUDr. Jaroslav Burian
předseda senátu